

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 400 Lei

Director: Pr. N. VASIU

Redacția și Administrația:
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Inchinare eroilor desrobitori

Duminică, 26 Octombrie a. c. ziua sfântului mare martir Dimitrie, s'a făcut în toate bisericile din țară slujbă pentru vecinica odihnă a eroilor căzuți pe câmpul de luptă din Bucovina, Basarabia și Transilvania.

Intocmai cum la 26 Octombrie 506 d. Hr. sfântul Dimitrie a suferit moarte de martir pentru credința sa creștină, tot astfel în anul Domnului 1941, au căzut pe câmpul de luptă, fiind în slujba Bisericii și a crezului nostru național, nenumărați eroi români.

Jertfa supremă, viața stinsă în floarea vârstei, este un act de mucenicie tot atât de important pentru istoria neamului românesc, ca și mucenicia atâtor nemuritori sfinți și martiri, pentru istoria Bisericii creștine.

Căci, fără nicio exagerare, există o analogie a sensului morții lor.

Nici unii, nici alții n'au prolocat măcelul între oameni, precum și unii și alții au rămas neclintii la postul de datorie al dreptății dumnezeiești și al demnității omenești.

Aceasta este pilduitoarea frumuseță morală a morții lor, sfinți creștini și eroi români și pomenirea lor, deopotrivă, va rămâne din veac în veac.

Sfinții trăiesc în împărăția lui Dumnezeu și în amintirea credincioșilor, pentru viața trăită și bisericile sunt monumente neperitoare ale faptelor lor.

Dar crucile de lemn, care străjuiesc mormintele eroilor căzuți, vor putrezi, ca și osemintele lor, presărate, spre somn de veci, în pământul atât de îndepărtat de locul unde se odihnesc părinții și rudele lor.

Se vor ofili și florile apoteozei cu care-i învăluim acum și

doar recunoștința supraviețuitorilor, odată pe an, se va închina cu smerenie, la mormintele eroilor, de pretutindeni.

Valul timpului va mătura deci toate urmele existenței lor pământești, căci tot ceea ce-i pământesc trebuie să se supună implacabilei necesități a trecerii.

Aceasta-i legea pământului, legea naturii.

Cei care cred în Dumnezeu știu însă că mai există o lege, care înfruntă vremelnicia celor năzute sau trăite de tot ce este trupesc în lume.

Această lege este dumnezeiască și ea a fost, este și va fi, în înfinita succesiune a vremurilor, fiind pe cât de simplă pe atât și de sublimă.

Este simplă, pentru că nu face nici o deosebire între oameni și fiind graiul vecinicii sună astfel, prin dumnezeiasca gură a lui Iristos: „Amin, Amin grăesc vouă, cine ascultă cuvântul meu și crede în ceea ce m'a trimis pe mine are viață veșnică și la judecată nu vine, ci s'a mutat din moarte la viață” (Ioan, c. 5 v. 24).

Și este sublimă: „pentru că ce va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb, pentru sufletul său?” (Mat. c. 16 v. 26).

Pentru cei ce s'au jertfit ca ostași ai unui ideal de dreptate, mai presus de contingentele unui timp oarecare, sufletul și faptele lor mărturisesc astfel deajuns, nu în fața oamenilor care greșesc în judecata lor, ci în fața lui Dumnezeu, care este începutul și sfârșitul, pentru că ei într'adevăr, să fie nemuritori.

Și în fața acestei nemuriri, ne plecăm genunchii, cu toată pietatea.

Pr. N. VASIU

Hotărârile sesiunii de toamnă a Sfântului Sinod

La 25 Oct. a. c. s'a deschis în sala de solemnități a Sfintei Patriarhii sesiunea de toamnă a Sfântului Sinod, în prezența tuturor înalților ierarhi și sub președinția I. P. S. Patriarh Nicodim.

A luat parte și d-l general Radu Rosetti, ministrul culturii naționale.

Înainte de deschiderea s'a oficiat Te-deumul, la orele 10 dim. în catedrală de către P. S. S. arhiepiscopul Veniamin Plocețeanu, vicarul Sfintei Patriarhii, cu tot soborul.

Membrii guvernului și ai Sfântului Sinod au trecut apoi în sala festivă unde d. general Radu Rosetti, ministrul culturii naționale a citit apoi decretul regal de deschidere, urând înalților ierarhi spor în munca lor spirituală.

A urmat cuvântarea I. P. S. Nicodim, Patriarhul României care evocând în simțite cuvinte culmea de eroism pe care armata și neamul le-au atins prin jertfele și biruința din răsărit, a arătat cum lupta pentru sfânta cruce a românismului repune neamul nostru pe linia marilor lui tradiții de jertfă și de eroism pentru apărarea civilizației creștine.

Amintind rolul mare al Bisericii naționale, prezență și activă pretutindeni I. P. S. Sa a încheiat printr'o caldă mulțumire adusă Cerului de a ne fi învrednicit neamul să scrie o pagină atât de strălucită în istoria universală a creștinismului și a terminat cerând ocrotirea Cerului pentru Dinastie, Țară și Conducătorul ei spre a se împlini întru totul voința Cerului și drepturile sfinte ale neamului.

A doua ședință a ținut-o Sf. Sinod Vineri dimineață, la ora 10, sub președinția I. P. S. S. Patriarhului Nicodim.

Au luat parte și d-nii miniștri general Radu Rosetti, Ion Sandu și d. Iorgu Ivan, directorul general al cultelor.

La deschidere, d. general Radu Rosetti ministrul educației naționale, a făcut o amplă comunicare în legătură cu proiectul de lege pentru organizarea învățământului de toate gradele și cu principiile legii pentru îndrumarea tineretului român.

În încheiere, d-sa a cerut sprijinul Bisericii pentru ca noile măsuri luate de ministerul educației naționale, privitoare la noua organizare și călăuzire a școlii, să-și poată atinge scopul.

I. P. S. S. Mitropolitul dr. Nicolae Bălan al Ardealului, a expus în amănunțime punctul de vedere al Bisericii în privința învățământului religios în școlile de toate gradele.

I. P. S. Sa a stărunit asupra idealului către care trebuie să tindă școala noastră românească și anume formarea caracterului religios moral al elevului, pentru ca el să poată avea în viață o adevărată orientare creștină.

Este nevoie deci, să se dea religiei însemnătatea pe care o merită, înfăptuindu-se prin ajutorul ei acel principiu de concentrare a învățământului.

Intrându-se în ordinea de zi Sf. Sinod a dat aviz favorabil asupra modificării art. 2 din legea pentru organizarea Bisericii ortodoxe române și prin care mitropolia Basarabiei revine la vechiul ei rang de arhiepiscopie.

S'a discutat deasemeni problema instanțelor disciplinare bisericesti, hotărându-se ca până la modificarea legii să se mențină actualele comisii disciplinare eparhiale, cu vot consultativ.

Sf. Sinod a aprobat ca P. S. Sa arhiepiscopul Eugen Suceveanu să fie delegat în postul de vicar al Episcopiei Buzăului.

Modificarea Regulamentului disciplinar este de o mare importanță pentru Biserică și de aceea vom reveni asupra acestei probleme.

PASTORALA

P. S. Sale NICOLAE episcopul Orășii
cu prilejul încheierii misiunii din Basarabia.

Neamul omenesc a fost izbăvit din legăturile cele nedeslegate ale păcatului și din puterea cea nebiruită a acestuia prin jertfa Domnului depe crucea Golgotei, unde el și-a vărsat sângele Său preacurat și dumnezeiesc pentru iertarea păcatelor tuturor. La temelia acestei jertfe stă dragostea cea nemărginită și pururea lucrătoare a lui Dumnezeu față de noi, după cum ne spune atât de frumos sf. evanghelist Ioan, care zice: „*Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât și pre Fiul Său, Cel unul născut, L-a dat ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibă viața veșnică*”. (Ev. Ioan 3₁₆).

În planul Său cel vecinic Dumnezeu a hotărât și a lăsat, ca drumul Bisericii în lume să fie, ca și drumul Intemeietorului Ei, al Domnului nostru Iisus Hristos, drum plin de strâmtorări, drum de suferință, drum de prigoană și de jertfe.

Sf. Biserică — cărmuită cu înțelepciune dumnezeiască și întărită cu puteri mai presus de fire de către Domnul nostru Iisus Hristos — a ieșit biruitoare din toate aceste prigoane. Și a ieșit biruitoare, fiindcă așa dupăcum a mers mântuitorul Hristos la moarte de cruce, din iubire față de noi oamenii, așa au pășit, în toate aceste prigoane, ucenicii Săi, cei adevărați — senini, bucuși și din iubire — spre moartea cea mucenicească pentru Domnul și Mântuitorul lor. Așa dupăcum nimic nu L-a putut împiedeca pe Domnul să vină la noi și să ne izbăvească, nici „*înălțimea*” cerului, pe care a pogorât-o până la peștera smerită din Vifleem, nici „*adâncimea*” căderii noastre, care ajunsesse până la iad, nici „*îngerii*” de a cărora slăvită slujire s'a lipsit, nici „*viața*” cea dumnezeiască și în veci fericită împreună cu Tatăl și cu Duhul, nici „*moartea*” cea amară pe cruce, nici „*necazurile*” cele multe și firești de pe pământ, așa și pe ucenici nimic nu i-a putut despărți de dragostea lui Hristos, nici „*necazul*” nici „*strâmtătatea*”, nici „*nevola*”, nici „*sabla*”, nici „*moartea*”. Ei au murit pentru Domnul și

Dumnezeu și Mântuitorul lor. Sângele lor a fost de nesecată putere și învoire pentru Biserică și sămânță bogat roditoare de noi mucenici,

În anul 1940 — anul durerii celei mari pentru Biserică și pentru Neamul nostru — Reșii cei fără de Dumnezeu ne-au luat prin viclenie și au cotropit — într'un ceas de grea cumpănă și de mare strâmtoare pentru noi — pământul scump al Basarabiei și Bucovinei, aducând cu ei, și aici, tot prăpădul unei vieți trăite în necredință, în afară de poruncile lui Dumnezeu și ale omeniei. Au început să închidă și la noi bisericile, să le prefacă în magazii, în grajduri și în localuri de necuvioasă petrecere lumească. Au pornit preoți, învățători și alți oameni de carte, împreună cu ființașii vieții obștești de prin sate și orașe, pe drumul cel fără de întoarcere al Siberiei. Au pus dări mari pe care nimeni aproape nu e în stare să le plătească și au luat averile oamenilor, iar pe ceice s'au împotrivit i-au aruncat în temniță, ori i-au împușcat. Au învățat tineretul să batjocorească Biserica, credința și toate lucrurile sfinte. Cu un cuvânt au încercat să scoată pe Dumnezeu din sufletele oamenilor și să închidă ceriul pentru ei.

Toți aceștia aveau nevoie de un cuvânt cald de îmbărbătare și mângâiere. De aceea după armata noastră biruitoare — condusă cu atâta dibăcie și izbândă de Mareșalul Ion Antonescu — am trecut apa Nistrului, noi, vlădicii din Ardeal,

Noi, cei din eparhia Orășii, 12 la număr, am plecat în județul Soroca de pe malul Nistrului. Și așa fiecare în județul său. Acolo ne-am împărțit în grupuri de câte trei și am început a cerceta zi de zi satele și orașele, înainte și după amiază, slujind sfinte liturghii, doxologii, parastase, acatiste, vecernii, sfintiri de apă și de biserică, botezuri și alte slujbe, după cum cerea trebuința. La urmă s'a rostit peste tot câte o cuvântare poporului.

Astfel am cercetat aproape o sută de orașe, sate

și cătune, numai noi cei nparhia Orășii, iar cu toții laolaltă peste șase sute de sate.

Cea dintâi comoară de mare preț care împodobește sufletul norodului din Basarabia este *credința lui cea tare în Dumnezeu*. Cu toată mulțimea suferințelor și încercărilor prin care i a fost dat să treacă acest popor, vreme de un an de zile, sub stăpânirea păgână a bolșevicilor, el nu s'a clătinat și nu s'a smintit în credința lui cea dreaptă și sfântă, nici nu s'a lepădat de Domnul Hristos și Biserica Sa, cum îl îndemneau zi de zi, cu vorba și cu fapta, cei fără de Dumnezeu. Dimpotrivă! Necazurile au făcut ca această credință să se facă și mai vie, și mai lucrătoare, și să se întruchipeze în fapte de mare cinste și demare virtute, cum a fost de pildă, cea săvârșită în satul de răzeși Stoicani. Acolo bolșevicii au încercat să jefuiască și să pângărească biserica satului. Femeile prinzând de veste s'au adunat repede și luând în stăpânire cheile bisericii, au păzit-o, cu primejdia vieții lor, vreme de trei zile și trei nopți fără întrerupere și astfel au mântuit sfântul lăcaș. O astfel de faptă curagioasă și altele asemenea acesteia, care s'au mai petrecut și'n alte părți, sunt vrednice de toată laudă și de toată luarea noastră aminte.

O a doua comoară duhovnicească a fraților noștri din Basarabia sunt bisericile de o frumosețe fără fără de pereche pe care le au. Pretutindenii biserici mari și trainice, biserici curate, împodobite și înzestrate cu toate cele de cuviință. În aceste biserici și-au zidit și și-au învecinicit basarabienii toată bogăția de simțire creștinească a sufletului lor. Ele sunt o icoană văzută a frumuseții lor lăuntrice sufletești. Întrând în ele adeseori ne-am adus aminte de cuvintele psalmistului, care zice: „*Doamne iubit-am bună podoba casei Tale și locul sălășlului mării Tale*”. Da! Poporul basarabean iubește cu adevărat casa-Domnului și o îngrijește cu sfintenție ca pe cel mai de preț lucru de pe pământ. Să luăm și noi pildă dela ei și să ne aprindem în suflet focul cel sfânt al iubirii jertfelnice față de lo-

cașurile de închinare, pe care trebuie, și se cuvine, să le facem adevărate colțuri de raiu și locuri demne de întâlnirea și vorbirea noahtră cu Dumnezeu și tfinții Săi.

Misiunea noastră din Basarabia am încheiat-o la sf. mânăstire Căpriană, unde toți vlădicii am făcut parastas pentru onihna sufletului celui mai mare mitropolit al Basarabiei Gavril Bănulescu, ardelean de prin părțile Bistriței care înainte cu peste 120 de ani, în vremuri de grea asuprire sub Ruși, a apărat sufletul românesc al Basarabiei. Ne-am plecat cu smerenie și cu recunoștință în fața mormântului său, făcând pomenirea cu laudă a faptelor sale.

De aici am trecut apoi, cu sufletul plin de nerăbdare, dincolo de Nistru, în Rusia, să cercetăm și pe frații noștri de acolo, căci până departe căci până departe de tot s'au împrăștiat fii neamului nostru. Aici am avut bucuria nespūsă de-a vedea eoparte, că ei și-au păstrat credința în Dumnezeu, în taina sufletului lor, cu toată prigoana cumplită din cei 24 ani, iar de altă parte, că în satul Sucleia și-au refăcut în grabă — cu ajutorul unui căpitan inimos din armata germană, cu numele Lehman — biserica, pe care bolșevicii o prefăcuseră în grajd. Și astfel, în ziua de 21 Septembrie, un sobor de patru vlădici și zeci de preoți am sfințit, în fața unei mari mulțimi de credincioși, cea dintâi biserică, în țara celor fără de Dumnezeu.

Cine ar putea spune ce-au simțit inimile celor ce n'au mai avut slujbă dumnezeiască de 24 ani? Cine ar putea arăta bucuria care a înecat inimile lor? Se rugau bieții oameni, se închinau la icoane, suspinau și plângeau: „*Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale*”.

Apoi am plecat iarăși spre casă. Reîntors cu ajutorul lui Dumnezeu din nou în mijlocul vostru, Vă aduc tuturor, iubirii mei, îmbrățișarea și recunoștința caldă a fraților noștri din Basarabia, dimpreună cu urarea lor fierbinte, ca Dumnezeu Atotputernicul să ne ajute și nouă celor din Ardealul sfâșiat în două să ne vedem visul cu ochii.

HERBART ȘI ÎNVĂȚĂMÂNTUL EDUCATIV

(Urmare din N-rul trecut)

Herbart distinge 6 norme foarte multe culturii morale: 1. Să fii de aproape pe copil; 2. Să-l hotărăști să lucreze; 3. Să stabilești anumite reguli; 4. Să menții în sufletul lui o stare de seninătate și fihnă; 5. Să-i impresionezi sufletul, aprobându-l sau dojenindu-l; 6. Să-l avertizezi și să-l îndrepti.

În sistemul pedagogic al lui Herbart cel mai miraculos cuvânt este însă „interesul”. „Potul este pierdut, spune el, dacă ai fost așa de lipsit de tact, încât chiar dela început să faci din învățatură un izvor de neplăcere și de chin”. Principiul educației trebuie să fie deci deșteptarea unui interes pentru bine, frumos și adevăr. Interesul în instrucție este de trei feluri: empiric, speculativ și estetic.

Pe plan afectiv deasemenea întâlnim trei feluri de interes: interes simpatie în raport cu deaproapele, interes pentru starea socială a omenirii și interes religios, care se referă la raportul dintre om și Dumnezeu.

Interesul religios este gradul suprem al vieții spirituale, fiindcă numai admitând existența unui Dumnezeu ca „părinte al omenirii” se poate înțelege ordinea și armonia din lume.

Herbart nu-și întemeiază, propriu zis, sistemul său de educație morală pe o anumită concepție religioasă, dar, așezând interesul religios pe treapta cea mai înaltă a „multiplicității interesului”, evidențiază deplin marelui rol atribuit Religiei și anume celei creștine.

Herbart relevă în deosebi importanța binefăcătoare a credinței religioase în două direcții. Înainte de toate credința poate să înfrâneze egoismul, care este agentul cel mai activ al omului nedesăvârșit, în sensul ideilor sale morale. Remediul acestui egoism este umilința atât de nobil înfățișată de Testamentul Nou. În al doilea rând credința tinde să înrădăcească în conștiința omenescă dependența omului de dumnezeire, ca ființă supremă și aiotperfectă.

Instrucția religioasă trebuie să înceapă într-un timp când sufletul copilului este mai comprehensiv și efectul mai profund, iar sarcina acestui învățământ îi revine Bisericii, în primul rând, și apoi familiei.

Biserica și familia au fost și sunt și astăzi, cele două temelii pe care se poate construi, solid și durabil, o bună educație. Amândouă sunt factorii principali ai vieții omenești, mai ales ai acelei sociale.

„A exclude din educație, experiența și viața socială, — spune Herbart, — închizând pe copil în clasă și condamnându-l să se instruiască numai din cărți sau numai din lecțiile șterse ale dascălului, este tot una ca și cum ai prelinde co-

plului să se lipsească de lumina strălucitoare a zilei, mulțumindu-se în schimb numai cu slaba flacără a unei lumânări”.

Pentru ca să se poată realiza cu deplin succes, prin învățământ, cel mai nobil scop al educației, viața virtuoză a caracterului, Herbart stabilește în predarea oricărei materii de studiu patru trepte formate: claritatea, asociația, sistematizarea și metoda.

Ucenicii lui Herbart au completat sistemul acesta metodologic, dar principiul formulat de el, precum și metoda descriptivă, analitică și sintetică pe care o preconizează pentruca treptele formale să poată crea toate condițiile pozitive și negative ale învățământului educativ, a rămas și cu drept cuvânt, poate fi socotit ca cel dintâi, care a întemeiat Pedagogia pe o bază științifică.

Influența lui a fost deosebit de mare asupra urmașilor. Secretul acestei înrăuriri binefăcătoare e a se căuta nu numai în ceea ce a rămas, ca un bun definitiv câștigat pentru știința pedagogică și disciplinele conexe, ci și în acea vizită profetică a unui necontenit progres pe tărâmul educației, a moralei și a culturii omenești în general.

Educatorii de azi, mici și mari, se vor putea inspira din opera lui Herbart, cu mult folos, mai ales dacă vor avea în vedere că învățământul nu mai atunci este educativ, când, împreunând teoria cu practica, ideea cu viața, vor ajunge să prefacă instrucția, de toate gradele, în arta plămădirii adevăratului suflet de om desăvârșit.

Și cel mai mare merit al lui Herbart este că ne-a dat un sistem de educație complet, în vederea atingerii acestui scop mareț.

Pr. N. VASIU

Cum se vor plăti salariile funcționarilor publici

Ministerul Finanțelor aduce la cunoștința salariaților Statului că întrucât au subscris salariul lor pe luna Octombrie la Imprumutul Reîntregirii Naționale, a dispus să se plătească salariul pe Noiembrie 1941, începând dela 26 Octombrie. În continuare salariile pe lunile viitoare se vor plăti după cum urmează: Salariul pe Decembrie 1941 începând dela 28 Noiembrie, salariul pe Ianuarie 1942 începând dela 20 Decembrie, salariul pe Februarie începând dela 25 Ianuarie, salariul pe Martie începând dela 1 Martie, salariul pe Aprilie începând dela 3 Aprilie, salariul pe Mai începând dela 10 Mai, salariul pe Iunie începând dela 15 Iulie, iar salariul pe Iulie și lunile următoare începând dela 20 ale fiecărei luni.

Răspunsul d-lui Mareșal Antonescu la intervenția președintelui „Federației uniunilor comunităților evrești” de a se opri trimiterea evreilor în ghetto-uri

D. W. Filderman, președintele „Federației uniunilor comunităților evrești din România”, a adresat d-lui Mareșal Ion Antonescu mai multe cereri în care se plânge de tratamentul aplicat evreilor din Basarabia și Bucovina și de măsurile luate pentru trimiterea și instalarea lor în ghetto-uri, pe Bug.

La aceste cereri, d. Mareșal Ion Antonescu a dat următorul răspuns:

Domnule Filderman,

În două petiții succesive îmi scriți „de tragedia sângeroasă” și mă „implorați” în cuvinte impresionante, reamintind de „conștiință” și de „omenie” și subliniind că sunteți „dator” să apelați „la mine” și „numai” la mine pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetto-uri pregătite pentru ei pe Bug.

Pentru a amesteca și tragicul în intervenția D-voastră subliniați că această măsură „este moartea, moartea, moartea fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei”.

Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferința celor umili și fără apărare. Înțeleg durerea D-voastră dar trebuie, dar mai ales trebuia să înțelegeți și D-voastră toți la timp pe a mea care era aceea a unui neam întreg.

Vă gândiți, v-ați gândit ce s'a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei și ce se petrece astăzi când zi de zi și ceas cu ceas, plătim cu mărțurie și în sânge, cu foarte mult sânge ura cu care coreligionarii D-voastră din Basarabia ne-au tratat în retragerea din Basarabia și cu care ne-au primit la reîntoarcere și ne-au tratat dela Nistru până la Odessa și pe meleagurile Mării de Azov?

Dar potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați și de astădată din acuzați în acuzați, făcându-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți. Să-mi dați voie să vă întreb și prin D-voastră să întreb pe toți coreligionarii D-voastră care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele și loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce ați făcut D-voastră, anul trecut, când ați auzit cum s'au purtat evreii din Basarabia și Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau și care până atunci apăraseră liniștea și belșugul acelor evrei? Vă reamintesc eu:

Înainte chiar de apariția trupelor sovietice evreii, ce apărați, din Basarabia și Bucovina au scuipat ofițerii noștri, le-au rupt uniforme și când au putut au omorât mișelește soldații cu bățele. Avem dovezi.

Aceiași ticăloși au întâmpinat

venirea trupelor sovietice cu flori și au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

Pe timpul ocupației bolșevice aceia pentru care vă înduioșați astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești.

Din pivnițele Chișinăului se scot zilnic oribil mutilate cadavrele martirilor noștri, care au fost astfel răsplățiți fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare îngrate.

Sunt fapte ce se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și și pe care le puteți afla oricând în amănunt.

V-ați întrebat D-Voastră de ce și-au incendiat evreii din Basarabia casele, înainte de a se rerage? Vă puteți explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14—15 ani, cu buzunarele pline de grenade?

V-ați întrebat câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii D-voastră, câți din ei au fost îngropați înainte de a fi morți? Voiți și în această privință dovedi, le veți avea.

Sunt acte de ură împinsă până la nebunie, pe care evreii D-voastră au afișat-o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier, dar astăzi demn și conștient de drepturile lui.

Drept răspuns la mărțuriea cu care ați fost primiți în mijlocul nostru și tratați, evreii D-voastră ajunși comisari sovietici, împing trupele sovietice din regiunea Odesei printr-o teroare fără seamăn, mărțurisită de prizonierii ruși, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

În regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar și-au lăsat câți-va ofițeri și soldați răniți, pe loc. Când au reluat înaintarea și-au regăsit răniții mutilați îngrozitor.

Oameni care puteau fi salvați și-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice.

Li s'au scos ochii, li s'au tăiat limba, nasul și urechile.

Îți dai, Domnule Filderman scama de spectacol?

Te îngrozești? Te înduioșezi?

Te întrebi de ce atâta ură din partea unor evrei ruși cu care nu am avut niciodată nimic de împărțit?

Dar ura lor este a tuturor, este ura D-voastră.

Nu vă înduioșați, dacă aveți cu adevărat suflet, de ceea ce nu merită, înduioșați-vă de ceea ce merită.

Plângeți cu mamele, care și-au pierdut în astfel de chinuri copiii, nu cu aceia ce și-au făcut și lor și vă fac și D-voastră atâta rău.

Minunea dintr'un spital din Timișoara Puterea rugăciunii preotului Alexandru Fodor.

Ziarele au relatat amănunțit impresionant despre minunea ce s'a produs, deunăzi, într'un spital militar din Timișoara, când prin efectul rugăciunilor preotului Alexandru Fodor, soldatul grav rănit la Odesa, Ioan Matei și-a recăpătat graiul și auzul.

Redăm în cele ce urmează această întâmplare minunată și care a produs senzație.

Fruntașul Ioan Matei în vârstă de 22 de ani fiul lui Ioan și Anica din satul Fedeleșul-Strunga jud. Roman, ostaș într'un regiment de dorobanți, în timp ce participa la un atac asupra fortificațiilor bolșevice din jurul Odesei a fost aproape îngropat de o ghiulea de tun inamică.

Rănit grav de schijele ghiulelei la picior și coloana vertebrală el a fost salvat de către doi camarazi germani și adus la un post de prim ajutor.

Revenindu-și din leșin a aflat, că-și pierduse și graiul și auzul.

În această stare a fost adus la spitalul din Timișoara.

În primele zile din cauza rănilor nu a putut părăsi patul, dar a luat contact cu preotul cpt. Alexandru Fodor cu care a comunicat tot timpul în scris.

După vreo zece zile dela internare, fruntașul Matei a început să vină în capela spitalului unde se ruga tot timpul atât dimineața cât și după amiază, până seara târziu.

Între preot și eroul rănit s'a născut astfel o afinitate transformată apoi într'o sinceră și reciprocă simpatie.

În una din diminețile trecute fruntașul Matei Ioan care se afla acum internat de vreo 55 de zile în spital, a scris cel de-al 50-lea bilet preotului cpt. Fodor unde i-a spus:

„Astă noapte am visat că astăzi voi vorbi. Vă rog din suflet veniți cu mine la capelă ca să-mi citiți o slujbă.

Preotul impresionat de rugămintea ostașului erou, i-a răspuns tot în scris:

„Dacă vrei mergem imediat!..”

Și împreună preotul și ostașul au mers în capelă unde au început să se roage.

La sfârșitul celei de a doua rugăciune făcută de preot, acesta a auzit un murmur articulat de Ioan Matei.

Preotul l-a rugat să spună cuvântul: Dumnezeule și nu a putut. A răspuns tot prin murmur și atunci preotul luându-l de braț l-a adus în fața icoanei Maicii Domnului, unde ca o adevărată minune, ostașul Ioan Matei mai întâi a auzit pe preot și pe urmă a început să spună și el în continuare:

„Fie voia Ta, Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ...”

Din acest moment ostașul erou Ioan Matei a reînceput să vorbească și să audă perfect normal.

Preotul Alexandru Fodor și-a făcut astfel deplin nobila

sa misiune duhovnicească. Rugăciunile lui au tămăduit un erou care se afla în prag de desperare. Soldatul a avut norocul să întâlnească în această desnaștere un preot cu o deosebită credință și bunătate pastorală. Pr. Al. Fodor ne este binecunoscut, fiind parohul parohiei noastre Mărișelu, protopopiatul Clujului. Și în parohia sa a făcut adevărate minuni, edificând, cu ajutorul unor credincioși săraci, o biserică de-o rară frumusețe și mărinie. Tactul său pastoral și mărinimia sufletească l-a situat încă de mult printre preoții de elită.

Activitatea sa rodnică în cadrele Armatei nu face decât să înfățișeze într'un cerc mai larg vrednicia preoțească binecunoscută.

No. 3663/1941

COMUNICAT

Se aduce la cunoștința Onoratei preoțimi, privitor la subscrierea la Imprumutul Reîntregirii, următoarele:

1. Conform dispozițiilor date de On. Minister al Cultelor, prin adresa Nr. 56.727/1941, fiecare preot va semna și vărsa din salariul său pe luna Octombrie a. e. o cotă stabilită după normele generale pentru funcționarii publici și această operație se va face aici, la întocmirea statelor de plată.

2. Cantorii bisericilor noastre, nefiind bugetari, nu intră în aceste prevederi:

3. Pentru veniturile din diferitele sesiuni, dacă se cer subscrieri la imprumut, subscrierea și vărsarea o face uzfructuarul:

4. Din fonduri cu destinație specială, subscriere nu se poate face, decât cu stricta observare a prevederilor legilor de organizare bisericăască și fără lezarea nevoilor parohiale imediate.

Alba-Iulia, 29 Oct. 1941.

Președinte:
AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUȘ

No. 3699/1941.

COMUNICAT

Toți Cucernicii preoți care implinesc la 1 Aprilie 1942, timpul servit de 5, 10, 15, 20 ani, sunt invitați să-și înainteze urgent cererile pentru gradația respectivă, anexând și certificatul de serviciu.

Alba-Iulia, la 25 Oct. 1941.

Președinte:
AL. BABA

Secretar:
Pr. T. CIURUȘ

Misiunea Consiliului de Patronaj.

1. Consiliul de Patronaj a fost înființat în 20 Noiembrie 1941, cu scopul de a:

a) îndruma și coordona acțiunea tuturor Instituțiilor publice și private, ce au un interes social, precum și de a b) crea noi acțiuni sociale în domeniul asistenței și ocrotirii corespunzătoare cerințelor de azi.

2. M. S. Regina-Mamă Elena a binevoit să primească a fi președintă de onoare a Consiliului de Patronaj, urmărind deaproape toate activitățile și interesându-se de toate proecetele de viitor.

3. Doamna Maria Mareșal Antonescu este președintă activă, lucrând efectiv, fiind în curent cu toate înfăptuirile, făcând toate intervențiile necesare personal, inspectând diferitele Instituții atât în Capitală cât și în provincie.

4. Doamna Mareșal Antonescu este asistată de un:

a) Comitet central, din care fac parte de drept și 6 membri ai guvernului și reprezentantul Bisericii;

b) Comitetul de direcție;

c) Consilierii și consilierii tehnici.

5. Consiliul este un organism de Stat, încadrat în Președinția Consiliului de Miniștri. Munca birocratică este depusă în secțiuni organizate de către funcționari profesioniști.

6. Consiliul și-a organizat 48 de comitete județene și 8 municipale (București, Iași, Timișoara, Galați, Ploiești, Craiova și Brăila).

7. Ca activitate de război consiliul:

a) a organizat și ocrotește 40 spitale, dispunând de 1.472 paturi și a îngrijit până la 1 Septembrie de 2571 de răniți cu ajutorul a 51 medici, 58 mediciniști, 158 surori și agenți, 56 doamne repartizate pentru munca de folos obștească și 160 doamne colaboratoare ale consiliului;

b) a înființat opera Darul soldatului, prin care s'a coordonat dăruirea marelui public față de luptătorii eroi;

c) a întocmit fișierul central al răniților și bolnavilor de războiu internați în Spitale și al accidentaților de pe urma atacurilor aeriene.

d) A condus evacuarea temporară a copiilor din Capitală.

8. În continuarea operei sale din timp de pace Consiliul:

a) a organizat munca la domiciliu și Atelierul de confecțiuni pentru armată din sala Arta;

b) a înființat un Cămin pentru fetele refugiate din Ardeal din str. Arcului;

c) Susține în întregime 8 cantine în următoarele cartiere din București: Grivița, Giulești, Vitan, Colentina, Ghica-Tei, Ferentari, Pantelimon și Văcărești.

Sediul Consiliului de Patronaj este: în Str. Nicolae Filipescu nr. 20.

Informațiuni

Sfințirea Capelei liceului ortodox din Brașov.

La 19 Octombrie a. e. s'a sfințit, prin I. P. S. Sa Arhiepiscopul și Mitropolitul nostru Nicolae, capela liceului ortodox român „Andrei Șaguna” din Brașov.

La actul sfințirii au luat parte ca preoți și diaconi, și profesorii liceului, făcând prin aceasta o deosebită impresie asupra elevilor și a publicului prezent, care s'a putut convinge că la această veche școală se împărtășește adevărata educație creștină.

La sfârșitul sfinteii liturghii, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului a rostit o cuvântare plină de căldură și nobilă povătuire.

A stăruit mai ales asupra necesității ca profesorii să fie adevărați părinți ai elevilor, iar aceștia să înțeleagă rostul capelei, folosind-o pentru luminarea minții, ca astfel întreaga lor ființă să devie nobilă.

Cu acest prilej I. P. S. Sa a făcut și o inspecție școlară a liceului, împărțind elevilor cărți de rugăciune și broșuri religioase, iar pentru biblioteca liceului a donat 20.000 lei.

Tărnosiri de biserici în Transnistria:

Cu deosebit ceremonial s'a făcut sfințirea bisericilor din satele: Rozalevca, locaș de închinare refăcut prin osârdia locot. col. D. Alexandrescu. Slujba religioasă a fost săvârșită de arhimandritul Scriban, înconjurat de un sobor de preoți; corul satului a dat răspunsurile și a întonat imnuri religioase; au rostit cuvântări arhimandritul Scriban și locot. col. Alexandrescu.

În satul de moldoveni Zarțaița s'a făcut sfințirea bisericii restaurată de credincioși; au fost de față d. G. Alexianu, guvernatorul Transnistriei, colonel P. Georgescu, prefectul județului Tiraspol etc. După sfințire au predicat arhimandritul Scriban și preotul Nicov.

Preoții misionari au sfințit bisericile din comunele: Droțeica și Pohrebi, locașuri de rugăciune reedificate de moldovenii desrobiiți.

Tratament special pentru invalizi și familiile eroilor

D. Mareșal Antonescu, pentru a cinsti pe cei cari s'au jertfit pentru țară cât și pentru urmașii lor, a dat următorul ordin:

Să se acorde un tratament special invalizilor și familiilor celor cari au murit pe front (mame, soții, copii).

La serbările oficiale, aceștia urmează a avea locul de cinste în dreapta autorităților.

În școli, copiii orfani de războiu și cei ai invalizilor să fie așezați în primele bănci.

Deasemenea în toate celelalte cazii de războiu, orfanii și invalizii de războiu trebuie tratați cu toată sollicitudinea.

Tip. „ALBA” Cenzurat